

chem, nabídla žalobkyně pouze spisy C II 355/31 (totiž rozsudek první stolice v oné věci vydaný a odvolání) a mimo to výslech stran. Důkaz spisy C II 355/31 byl proveden, otázka možného výsledku opravného prostředku však nemůže být předmětem důkazu výslechem stran. Žalobkyně vytýká proto napadenému rozsudku neprávem neúplnost řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s. Ze spisu C II 355/31 však nelze souditi na možný úspěch zmeškaného odvolání. Nejde totiž pouze o právní posouzení věci, jež by mohlo být ve sporu o náhradu škody přezkoumáno na základě spisů, nýbrž předmětem odvolacího řízení ve věci C II 355/31 by bylo bývalo přezkoumání skutkových zjištění v oné věci učiněných, takže výsledek odvolání byl závislý převážně na přezkoumání hodnocení důkazů po případě na uplatňované tehdy vadnosti řízení. Chtěla-li tudíž žalobkyně ve sporu o náhradu škody prokázati, že by její odvolání ve věci C II 355/31 bylo bývalo úspěšné, kdyby bylo bývalo včas podáno, měla nabídnouti veškeré důkazy svědčící věcné důvodnosti zmeškaného odvolání v nynějším sporu, aby procesní soud mohl posouditi oprávněnost onoho opravného prostředku a aby jeho úsudek pak zase pořadem stolic mohl být přezkoumán. Ježto žalobkyně tak neučinila a z důkazu spisy C II 355/31, jež jediné nabízela, neplyne pravděpodobnost, tím méně jistota předpokládaného úspěchu v základní rozepři, nepochybily nižší soudy, neuznaly-li nárok na náhradu škody za důvodný.

Čís. 16103.

Návrh na zbavení svéprávnosti lze vzít zpět s účinkem zastavení zahájeného řízení toliko do konce řízení v první stolici, to jest až do vydání usnesení prvního soudu.

(Rozh. ze dne 14. května 1937, R I 515/37.)

Usnesením prvního soudu (okresního soudu civilního v P.) byl H. S. zbaven částečně svéprávnosti pro marnotratnost. Usnesení bylo mu doručeno dne 23. dubna 1936 a H. S. podal proti němu včas dne 7. května 1936 odpor a rekurs, v nichž uplatňoval zmátečnost proto, že prý usnesení neobsahuje právního poučení o opravných prostředcích a že sám nebyl přítomen výslechu svědků, takže jim nemohl klásti otázky, dále místní nepřislusnost, poněvadž prý měl v době podání návrhu bydliště v P. I, ve věci samé pak namítal nevěrohodnost slyšených svědků, navrhoval výslech dalších svědků o svém předchozím životě a slyšení znalce lékaře. Navrhovatelka Markéta S. podáním ze dne 18. června 1936 se k řízení podle § 40 ř. o zbav. svépráv. připojila jako účastnice, avšak toto vyjádření vzala zpět dne 19. října 1936 a dne 31. října 1936 prohlásila do protokolu, že bere zpět návrh na zbavení svéprávnosti svého syna H. S. a že netrvá na jeho zbavení svéprávnosti. Odporový a rekursní soud (krajský soud civilní v P.) vyhověl odporu a rekursu, částečné zbavení svéprávnosti H. S-a zrušil a řízení zastavil. Důvody: Se zřením na zpětvzetí návrhu za odporového řízení dospěl soud k právnímu názoru, že odpadl veškerý základ

pro řízení zbavovací i odporové a vyhověl proto odporu i rekursu H. S-a, usnesení napadené zrušil a v důsledku toho řízení zastavil. Toto poslední opatření se stalo z důvodu hospodárnosti, poněvadž i kdyby námitka místní nepřislušnosti byla odůvodněna proto, že H. S. měl v době podaného návrhu skutečně svůj pobyt v P. I, bylo by rovněž předchozí řízení a usnesení zrušiti a pak věc přikázati soudu místně příslušnému, který by však nemohl rozhodnouti jinak než řízení zastaviti, neboť po tomto zrušení by tu nebylo provedených soudních úkonů ani návrhu na zahájení řízení zbavovacího, když Markéta S. vzala návrh zpět za řízení odporového. Nastal by tudíž prakticky týž výsledek, jak shora uvedeno. Otázkou zmatečnosti se proto soud nezabýval a jen se podotýká, že usnesení sepsané prvním soudcem obsahuje příkaz k poučení o opravných prostředcích a poučení to bylo v průklepu usnesení obsaženo. Co se týká námitky, že stěžovatel nebyl přítomen výslechu svědků, poukazuje se na znění §§ 18, 23, 24 a 1 zák. o říz. nesp. č. 100/1931 (Sb. z. a n., jenž takového ustanovení neobsahuje (viz Hora, Nesporné řízení, str. 74).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a odporovému soudu uložil, aby znova o odporu a rekursu do usnesení prvního soudu rozhodl bez zřetele na důvody, z nichž částečné zbavení svéprávnosti zrušil a řízení zastavil, přihlížeje při tom jak k věcnému obsahu dovolacího rekursu, tak k jeho útratám.

D ů v o d y:

Je předeslati, že dovolací rekurs je nepřipustný, poněvadž zatímni podpůrce v něm dokazuje, že práva a zájmy chráněncovy vyžadují toho, aby byl částečně zbaven svéprávnosti (srv. rozh. č. 11951 Sb. n. s.). Nelze schváliti názor odporového soudu, že řízení o zbavení svéprávnosti pozbylo veškerého základu tím, že navrhovatelka na zbavení svéprávnosti vzala zpět po vydání usnesení prvního soudu, jímž byl Heřman S. částečně zbaven svéprávnosti. Podle § 56 ř. o zbav. svépráv. jest v řízení řečeným řádem upraveném užití předpisů řízení nesporného, pokud v řádu o zbavení svéprávnosti není předpisů odchylných. O zpětvzetí návrhu na zbavení svéprávnosti nutného k zahájení řízení v případě marnotratnictví není v řečeném zákoně žádného ustanovení. Z povahy věci ovšem vyplývá, že takový návrh lze vzít zpět s účinkem zastavení zahájeného řízení do konce řízení první stolice, t. j. až do vydání usnesení prvního soudu. Jinak se má věc, jde-li o zpětvzetí návrhu po vydání usnesení, jímž bylo vysloveno zbavení svéprávnosti. V tom případě, ježto ani zákon o řízení nesporném č. 100/1931 Sb. z. a n. nemá zvláštních ustanovení o zpětvzetí návrhu, jest užití obdobně ustanovení zákona o řízení sporném (§ 34 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n.), totiž § 237 c. ř. s. Podle prvního odstavce uvedeného předpisu lze žalobu vzít zpět pouze do konce řízení první stolice. Totéž platí obdobně i v souzeném případě, kde návrh na zbavení svéprávnosti jest podkladem řízení právě tak, jako jest žaloba podkladem řízení sporného. Bylo proto napadené usnesení zrušiti a uložiti odporovému soudu, aby o odporu a rekursu Heřmana S. znova rozhodl, při čemž bude přihlížeti také k věcnému obsahu dovolacího rekursu.